

Недѣйте се отчайва
 Сдобийте малко духъ:
 Въ полето йоще има
 И сламчици и пухъ;

Че всичко е възможно
 И лесно на свѣта
 Дордѣто бже жива
 Въ гърдитѣ любовта.

VII.

Леопарди.

Защо за скръбъ, горчевини
 Поета, Боже, си урисал?
 Защо го ти обрѣмени
 Съ твоята висока мисль?

Защо си го безъ жалъ проклетъ
 Съ гладтъ дѣло да има често,
 И, кат' на гордиятъ орелъ,
 Не си му далъ въ небето мѣсто?

Защо си го осжидилъ тукъ
 Да има гърди за страданье,
 Да бже стонъ, да бже звукъ,
 Да бже цѣль едно риданье?

Защо си го направилъ ти
 Тварь зарадъ битки и за лира:
 Отъ крѣхко стѣкло — да кьнти,
 Отъ стомана — да се опира?

Защо единъ за всички той
 Да чувствува, да бди, да плаче,
 Да нѣма отдихъ, ни покой
 И вѣчно нѣкой крѣсть да влачи?